

doorgaan, spreekt de Heere, die te Zion
vuur en te Jerusalem een oven heeft." Hier
is alzo sprake van een plaatselijke epi-
demie die onder het leger van Sanherib uit-
brak, zonder dat ons ontrent den aard
van die epidemie iets naders wordt mede-
gedeeld. Maar het feit bleef, dat door een
daad niet van menschen, maar door een
machtig doen van Gods zijde het dreigend
gevaar van Jerusalem werd afgewend. Straks
onder Babels tyrannie en geweld zou Jeru-
salem ondergaan, maar tusschen Israël en
Juda zou dit verschil historisch zich af-
teekenen, dat wel het afgevalen Sagaria,
maar niet het op Sion nog altoos heilige
Jerusalem voor Assyrie bezweek. Het is een
zoo veel zeggend historisch feit, dat ten
slotte Ninive voor Babel onder deed, zoo
dat Babel toeh de Heideische hoofdmacht
bleek te zijn, en dat nu wel Samaria door
Assyrie kon overweldigd worden, maar
Jerusalem niet. Was in Babel de hoogste
macht der volken aan het woord gekomen,
zoodat Babels vorst geheel het Assyrische
rijk te neer wierp, eerst door dat Babel zou
dan ook Jerusalem vallen. Samaria daaren-
tegen als het mindere rijk viel voor Assyrie,
maar voor de poorten van Jerusalem werd
Assyrie's leger zoo geweldig aangegegrepen,
dat Sanherib straks met schande aftrok. Met
deze tegenstelling moet gerekend worden.
In heel de heilige historie reikt Assyrie te
nauwernood mede. De groote tegenpool
tegen het heilige Sion lag in Babel. Zoo
was reeds voorheen de profetie uitgegaan,
en nu is dit het opmerkelijkst dat Jesaja
het middel in Gods hand is geweest, om
op het gewichtig moment, toen dit tot
beslissing zou komen, Hiskia tegen Sanherib
te sterken. Jesaja is toch in Gods hand
het instrument geweest, om Hiskia staande
te doen blijven. Aan Jesaja was Gods-
wege geopenbaard, hoe de uitgang van
dezen eersten strijd zou zijn, en zelf is hij
geroepen geweest, om door zijn profetie,
vermaan en beleid Hiskia en zijn raads-
lieden te steunen. Zeker, Sanherib's leger
bezweek onder een ontzettende epidemie,
maar dat Hiskia met zijn volk op dat
beslissende oogenblik stand hield, was zucht-
baar de vrucht van Jesaja's optreden, en
dat Jesaja aldus kon optreden, en zulks
kon uitwerken, was de vrucht van wat God
in hem wrocht.

Dr. A. K.

"Ieder man van zijn werk".

Derhalve kwamen alle wijzen,
die al het werk des heilighdoms
maakten; ieder man van zijn
werk, hetwelk zij maakten.
Exodus 36: 14.

Bij den bouw van den Tabernakel, onder lei-
ding van Bezaleel en Aholiab, is het, of men
van de vakorganisatie leest. Ieder man, zoo
heet het, stond voor het bepaalde werk, dat hij
te maken had. Het was niet maar een reke-
schare van ambachtslieden die toetraden, om
onder Bezaleel als architect, den Tabernakel in
gereedheid te brengen, doch voor alle werk, dat
aan den Tabernakel te doen was, trad een man
van 't vak op. Sterker nog, die vakman voor
elk werk dat te maken was, vertoonde iets
geniaals. Het was toch God die hem voor dit
bijzondere werk 'wijsheden in zijn hart had ge-
geven' (zie vs. 12).

Dit wil niet zeggen, dat er een wonder was
geschied, en het was niet zoo verstaan alsof
heel gewone mannen, die in niets geoeft
waren, nu plotseling als smeden, timmerlieden,
behangers, slootmakers enz. optraden. Dat zou
niet overeenkomen met het leven dat de Israe-
lieten duister in Egypte hadden geleid. Mozes
zelf was opgewekt 'in alle wijsheden der Egypte-
naren', en zoo nu ook waren er speciale Joden,
die de één dit, een ander dat vak in het kunst-
en ambachtsbedrijf van de Egyptenaren geleerd
hadden.

Maar ook zoo toch blijft er tusschen vakman
en vakman zeer aanmerkelijk verschil bestaan. Er
zijn er die nu ja van hun vak geleerd hebben
en die vaklieden er van wisten, maar meer
dan ook niet. Doch ook zijn er gemeenlijk
onder de mannen van elk vak zeer enkelen,
die iets geniaals hebben, die boven de anderen
staan, en wat te maken is veel keuriger en
juister bezorgen, dan de groote hoop 't zou
gedaan hebben.

Zulke geniaals aangelegde bouwlieden nu, zegt
ons Exodus XXXVI, waren er ook destijds
onder de Israëlieten in de woestijn. Mannen,
die wij van hart waren en in wier hart God
wijsheden gegeven had. Ja, meer nog, die God
bewoog dat ze zich aanmeldden, om voor dien
bouw van den Tabernakel zich beschikbaar te
stellen.

Die geniaal aangelegde en door Gods Geest
bewerkte mannen boden zich nu bij Bezaleel en
Aholiab aan, en het zijn deze 'mannen van
het volk', die onder de leiding dezer geniale
architecten het kunstwerk van den Tabernakel
geleverd hebben.

Drieëlf werd alzo in deze mannen ge-
vonden: 1°, dat ze mannen van 't vak waren';
2°, dat ze in hun vak uitmuntten door iets geniaals;
dat God in hun hart had gelegd; en 3°, dat
'Heeren Geest hen aandreef, om zich voor
dit heerlijke werk beschikbaar te stellen.

Steeds ook nog ons ideaal!

Niet zijn eere er in stellen, om, zooals men
't noemt, 'manne van allese te zijn'. Wel
van alle markten thuis, mits dan in zijn
eigen vak. De veeboer met zijn vee, de land-
bouwer met zijn graansoorten, de smid met zijn
ijzgereedschap. Onze gaven en talenten zijn
zoo beperkt. Alleen wie op een eigen vak zijn
krachten saamtrekt, wordt er meester in. En
het mag een gefelt heeten, dat men ook in onze
dagen dit zooveel beter begint te verstaan, en
zich daarom in vak-organisaties saamtrekt. Juist
dat is het wat men langen tijd te zeer verwa-
loosde. Daarom kwam men niet voortuit. Wie
jacht op alles maakte, keerde platrak thuis. De
jager in het vak bepaalt zich tot één soort
wild, en zijn is de rijke vangst.

Toch is dit bij zijn vak blijven niet genoeg.
Iedere alle ding ging van Gods Schepping uit.
Het komt er alzo op aan, of God er ons
wijsheden voor in 't hart geeft, of we, gewapend
met die van God verrekken wijsheden, er ons
met alle kracht op toelagen, en er ons voor

inspannen, ja, meer nog of we afgaan op wat
er geniaals in ons volk uitkomt, en of we zo
gezegd kunnen worden, op alle manier in ons
vak thuis en gekonst te zijn.

Vakorganisatie, om inder 'loos' mag ook
maar staat veel lager. Dat doet alleen op eigen
voordeel en egoïsme speelt er als drijfveer in.
En daarom hooger mikt alleen zulk een orga-
nisatie die er op uit is, om al wat God in 't
volk als doel en middel gelegd heeft, op het
rijkst, Hem ter eere, te doen opbloeien.

Doch zelfs daarmee zijn we er nog niet.

Zal 't goed zijn, dan moet ook de keuze van
ons vak onder hooger leiding toegegaan. Dat
kan zijn omdat het van vader op zoon over-
gaat. Het kan wezen omdat we er van kindsben
af ons heengetrokken gevoelden. Of het kan ook
wezen, dat we, er aan gezet, hoven verwachting
in te slaagen, en zoo voelden, dat 't ons was
aangewezen. En zoo overtuigd heeft elk vak zijn
bekoring, en is elk vak het waard om er zijn
talenten en zijn krachten aan te wijden. Doch
alhoewel hooger op willen gaan, om presteren of
onderwijzen te willen worden, verraadt volstrekt
niet altoos een heilige aandrifft. Ook zulk
een verlangen kan ons door God zijn ingegeven.
En de historie weet hoe veel rijke aanwinst zulke
aan kerk en school bracht. Alleen maar, de
idee moet er uit, alsof alleen daarin de eere
Gods ware te dienen. Geen vak is er of God
riep 't tot aanrijn. God riep den landman op
voor akker en weide, maar zoo ook den smid
voor het ijzer in de groeve. En in elk vak
is God groot te maken.

Slechts tegen één gevaar zult ge op uw
hoede zijn.

Ieder in zijn vak is de van God bestelde
orde, altoos zeker zoo, dat de man niet alleen
voor zijn vak zij.

Een horlogemaker die met loep en stift toet-
vert, is kostelijk, maar hij mag in dit vak niet
opgaan. Hij moet ook vader in zijn ge-
zin, een leidend man voor zijn vrouw zijn, hij
moet den heiligen regel verstaan, hoe om te gaan
met zijn onderhoorigen.

Ja, zelfs buitenshuis roepen hem de gemeene
levensplechten. Waar hulp voor ongelukkigen
nodig is, moet ook hij zijn penningkas offeren
of zijn reidende hand toekeren. Waar voor
menselijke belangen geijverd wordt, mag ook
zijn steun niet ontbreken. Kwaad in de
Maatschappij moet ook hij helpen bestrijden.
In zijn kerk moet hij een meelevend lid zijn.
Den geest van opstand en revolutie moet hij
helpen bewerpen. Kortom, naast de belangen
van zijn vak liggen de algemeene belangen, de
gemeenschappelijke noden, voor wat wacht op
aller warme belangstelling. Vakman zult ge
zijn, maar tegelijk mensch en Christen, en dat
menselijke en Christelijke zult ge ook in
uw vakarbeid laten doordringen en ten slotte
laten heerschen.

Eerst wat die twee samen gaan, en deugdelijk
in elkander sluiten, komt de toestand dien God
wil, dat onder ons zal gevonden worden.

Niet als vakman een geniaal architect, en
thuis een verwaarloosd vader van kinderen. Niet
een smid die niet zijn hamer op 't anbeeld
toetvert, maar van zijn kerk een dood lid is.
Veeleer bestaat de heilige levenskunst juist hierin,
dat beide in u gevonden worden. Niet een vrome
Christen maar die zijn winkel verlopen laat
en in zijn vak niet voortuit komt. Wel zijn,
maar dood zijn, of hooren maar blind zien.
De vorming voor uw vak en de algemeene
rijping van uw geest moeten steeds hand aan
hand gaan.

Ja, sterker nog.

Ge moet niet maar knap in uw vak, en
daarnaast vroom in heel uw optreden zijn, maar
deze twee moeten als twee takken van eenzelfden
boom zijn.

Om Gods wille knap in uw vak, en als
geestelijk vakman tegelijk knap in den dienst
des Heeren moet ge zijn.

Dat wil zeggen, ook in uw algemeen men-
schelijk doen, ook in uw philanthropie, ook in
uw ijver voor de algemeen menselijke be-
langen, moet een ieder zijn eigen vak kennen,
en mag niet een ieder zelf alles overhoop
willen halen.

De één zal de man zijn voor de misaie, de
ander de gave hebben voor de armenverzorging,
een derde tracht voor drankbestrijding. En
daarom beide altoos saam. Geestelijk als vakman,
en vakman in het geestelijke evenzoo.

Dr. A. K.

Amsterdam, 28 April 1916.

Hoe droet in sommige Kerken de toe-
stand is tengevolge van het tekort aan
predikanten, kan wel het best bijken uit
hetgeen ons onlangs gemeld werd uit den
Briel.

Gedurende een geheel jaar had deze
gemeente, die ongeveer 175 leden telt,
slechts 14 Zondagen het voorrecht gehad
een predikant voor haar te zien optreden,
9 maal een geheel Zondag, 5 keer alleen
des Zondagsnamiddags. Het Avondmaal
was er al dien tijd slechts twee maal
besteld geworden. En al was de gemeente
nog een enkele maal geholpen door een
candidaat of door een oefenaar, die optrad
om een stichtelijk woord te spreken, meest-
al had men zich moeten behelpen met
prekelezen, zelfs op de Christelijke feest-
dagen.

Dat zulk een voortdurend gemis van de
bediening des Woords op den geestelijken
toestand der gemeente zeer nadeeligen wer-
ken doet, spreekt wel van zelf. Wat het zonne-
licht is voor de planten, is de bedie-
ning des Woords voor de gemeente. Sluit
een plant in den kelder op, waar het
zonlicht niet kan doordringen, en ge-
krijgt ziekelijke planten, met jile, bleke
stengels, waar geen bloem aan ontki-
len wil. En precies zoo gaat het ook met een
gemeente, die voortdurend verstoken is
van de regelmatige bediening des Woords.
Het geestelijk leven gaat dan kwijnen;
allerlei ziekelijke verschijnselen doen zich
voeren, en wanneer niet tijdig hulp wordt
geboven, dreigt zulk een gemeente zelfs
te versterven.

Te meer dringt daarom de vraag, of,
wanneer een bepaald classis zoo zeer van
predikanten ontbloot wordt, dat ze geen
voldoende hulp meer bieden kan aan de
vacante kerken in haar ressort, de nabu-
rige classen dan niet verplicht zijn haar de
hulpende hand te bieden, door althans
enkele Zondagen haar predikanten haar af-
te staan. Naar onze correspondent ons mee-

deelt, zou bij de splitsing van Zuid-Holland
in twee particuliere Synodes, waardoor som-
mige classen in meerdere moeilijkheid kwa-
men om de vakkerken te voorzien
van bediening des Woords, met name aan
de Classis den Briel de teezegging zijn
gedaan, dat de andere classen haar zooveel
mogelijk te hulp zouden komen, maar is
waar één Kerk lijdt, de andere Kerken haar
te hulp moeten komen, en die plicht geldt
niet alleen voor de Kerken uit de eigen
classis, maar evenzeer, wanneer deze onmachtig
zijn, voor de kerken uit de naburige
classen. En waar dit geval zich wel niet
alleen in den Briel, maar ook elders zal
voordoen, is het daarom wel goed op dezen
plicht tot hulp te wijzen onze Kerken te wijzen.

Toch blijft de hoofzaak natuurlijk, dat
er gezorgd wordt voor het uitzenden van
meerdere dienaren des Woords. En daar-
toe kunnen de Kerken zelf het meest
medewerken door financieelen steun te
bieden aan degenen, die voor het ambt
van predikant worden opgeleid. Het plan,
dat men onder de ingezonden stukken in
ons blad vindt aangebevolen, om een alge-
meen studiefonds op te richten, waarvan
alle leden der Gereformeerde Kerken lid
zouden moeten worden, achten we echter
niet aanbevelenswaardig. Vooreerst, omdat
er reeds verschillende studiefondsen be-
staan en het veel beter is deze bestaande
studiefondsen te helpen, dan weer een
nieuw studiefonds op te richten. En in de
tweede plaats, omdat het vooral de roeping
is van de Kerken zelf, gelijk onze Ker-
kenorde zegt, om te zorgen, dat er stu-
denten in de Theologie onderhouden wor-
den. Niet een nieuwe kas, maar veeleer
vermeerderde offervaardigheid der Kerken
is het middel om in den nood van pre-
dikanten te voorzien.

Secte en Sectescholen.

Hoewel het Handelsblad verklaart ons
bezwaa tegen de aanduiding der christe-
lijke scholen als sectescholen niet te kunnen
deelen en daarbij een verklaring van den
naam secte geeft, die alleen toont, hoe
slecht de redacties onzer liberale bladen
met de kerkelijke terminologie op de hoogte
zijn, is het toch bereid de geïncrimineerde
uitdrukking, die niet alleen door ons, maar
ook door andere Christelijke persorganen
gewaakt werd, voortaan achterwege te
laten. Een bereidwilligheid, waarvoor we
haar reeds dankbaar zijn. Nu we wat
de Schoolquaestie betreft, op weg zijn naar
bevrediging, dient over en weer alle ver-
meden, wat, om Huygens beidspraak over
te nemen, de roef van 't oude zeer weer
zou openkrabben.

Wanneer het Handelsblad voortv. zijde-
lings er ons een verwijt van maakt, dat
we wel zant legden op dit titulatuurslakjes,
maar niet op den zakelijken inhoud van
zijn artikelenreeks ingingen, dan geven we
gaarne de verklaring, dat dit niet geschiedde
uit mindere waardeering voor de zakelijke
critiek, door het Handelsblad op de voor-
stellen der pacificatiecommissie uitgebracht,
maar alleen omdat deze critiek zich bewoog
op het terrein der practische politiek, waarop
een kerkelijk weekblad niet als adviseur be-
hoort op te treden.

Laat ons ten slotte hiernaar mogen toe-
voegen, naar aanleiding van een zeer wel-
willende opmerking ons gemaakt door den
heer J. N. Voorhoeve te 's-Gravenhage, den
bekenden voorstander van het 'Darbisme',
in ons land, dat het ons zeker niet onbe-
kend is, dat het Darbisme zijn oorsprong
juist daaraan dankt, dat het tegen de ver-
deeldheid en splitsing der Kerk in kerken
en sekten met nadruk opkomt, de eenheid
van alle ware geloovigen wil handhaven,
van een bijzondere geloofsbelijdenis daarom
niet wil weten en leden van alle Kerken,
mits ze maar broeders in Christus zijn,
aan het Avondmaal toelaat. We begrijpen
daarom, volkomen goed, dat de heer
Voorhoeve het onaanvaardig vond, dat
we in het bedoelde artikel den naam
sekte ook op het 'Darbisme', dat juist zoo
ruim van standpunt is, toepasten. Toch
houde de heer Voorhoeve ons tweemaal
opmerking ten goede. Vooreerst, dat het
'Darbisme' zelf geen oogenblik aarzelt
alle bestaande Kerken zonder enig onder-
scheid als zekten te brandmerken, d.w.z. als
ontfaarden en verbastelingen van wat de
Christelijke Kerk eigenlijk had moeten zijn.
Het 'Darbisme' moet het daarom niet al
te veel duiden, wanneer deze Kerken op
haar beurt verklaren, dat het Darbisme
zelf een 'sekte' is. Want, en dat is onze
tweede opmerking, het 'Darbisme' moge
theoretisch tegen de verdeeldheid der
Christelijke Kerk in verschillende kerken en
secten opkomen en dwepen met het ideaal
van de eenheid der broeders, practisch
heeft het niet anders gedaan dan het aan-
tal bestaande kerken en sekten met nog
één te vermeerderen. Het verwerpt de
Kerkorde, maar kan evenmin als enige
Christelijke gemeente buiten een kerkelijke
organisatie leven; het houdt er wel degelijk
een geloofsbelijdenis op na, ook al is
deze niet nadrukkelijk in een formule neer-
gelegd; het oefent tucht, wat zonder een
kerkelijk instituut ondenkbaar is, en al wil
het van vaste ambtsdragers niet weten, het
heeft toch 'voorgangers', 'huisbezoekers'
en 'armverzoorgers'. Zoo komt datgene wat
het Darbisme in de geïnstitueerde kerken
als zondig bestijdt, langs een achterdeur
toch naar binnen, alleen onder ietwat andere
namen en vormen. Al kunnen we daarom
den naam 'sekte' niet terugweiden, toch
willen we gaarne hiernaar toevoegen, dat
dit niet bedoeld is in den zin van 'eng-

hartig sectarisme'. Er ligt aan het Dar-
bisme een ideaal ten grondslag, dat al kan
het naar onze overtuiging in deze be-
deeling niet gerealiseerd worden, toch
elk hart, dat voor de gemeenschap der
heiligen voelt, blijft toespreken. En even-
zeer erkennen we gaarne, dat het Darbisme
steeds met goed en bezieling is op-
komen voor het gezag van de Heilige
Schrift en vasthoudt aan de groote waar-
heden door God in Zijn Woord ons ge-
openbaard, al misleide het 'Darbisme'
natuurlijk zich zelf, wanneer het daarom
meent, dat het geen aparte geloofsbelijdenis
heeft, maar alleen aanneemt, wat Gods
Woord ons leert. Want het 'Darbisme'
houdt 'er wel degelijk een eigenaardige
dogmatische opvatting op na, zoowel ont-
rent de 'kerk' als ontrent de 'weder-
komst van Christus', waardoor het zich
onderscheidt van de geloofsovertuiging der
andere kerken, een opvatting die naar onze
overtuiging niet aan de Schrift ontleend
is of daarin althans geen genoegzamen
grond vindt. Verder op dit vraagstuk in
te gaan, zou thans geen zin hebben. We
willen alleen kort rechtvaardigen, waarom
we onder de voorbeelden van wat men
gemeenlijk onder een secte verstaat ook
het Darbisme opnoemen.

Ons Congres voor Gereformeerde Evangelisatie.

Het Congres voor Gereformeerde Evan-
gelisatie, dat de volgende week 3 Mei te
Rotterdam zal gehouden worden, belooft
wederom zeer belangrijk te worden. De
fout van overlanding, die het voorgaande
Congres aankleefde, is vermeden geworden.
Er is gezorgd, dat nieuwe sprekers werden
uitgenodigd, zoodat de voorlichting weereens
van andere personen zal uitgaan. En de
onderwerpen, die behandeld zullen worden,
verdiene zeker de aandacht. We twijfelen
dan ook niet, of de opkomst zal talrijk
zijn en de vrucht van de discussies zal
heel onze Kerk ten goede komen.

Toch is de opmerking ons gemaakt, en
we achten haar te zeer van belang om
deze vraag niet openlijk te bespreken, of
het Comité, dat de voorbereiding in handen
had, wel juist handelde met ook de Gere-
formeerde Jongelingsverenigingen uit te
nodigen om zich door afgevaardigden op
dit Congres te doen vertegenwoordigen. Dat
het Comité alle Gereformeerde Kerkeraden
en alle Corporaties in den boezem der
Gereformeerde Kerken, die aan den arbeid
van 't verloren zich wijden, tot deel-
neming uitgenodigd, sprak van zelf, waar
dit Congres een congres voor Gerefor-
meerde Evangelisatie is, en evangelisatie
altoos ten doel heeft, wat verloren dreigt
te gaan of afzwervt van de Kerk, te redden
en te behouden. Maar onze Gereformeerde
Jongelingsverenigingen hebben dit doel
niet, en het is juist het eigenaardige
standpunt door onze Gereformeerde Jonge-
lingsverenigingen van meet af ingenomen,
een standpunt ook door ons van harte
toegeijcht, dat haar doel was niet om te
evangeliseren en inwendige zending te
drijven, maar om jongelingen te vormen
tot welbewuste Calvinisten, die toegerust
zijn tot de taak, welke het Calvinisme hun op
den mannelijken leeftijd zal opleggen. Dit
eigenaardig karakter, waardoor onze Gerefor-
meerde Jongelingsverenigingen zich principi-
eel onderscheiden van het Nederlandsche
Jongelingsverbond, zou in gevaar komen uit-
gewischt te worden, wanneer onze Jongelings-
verenigingen toch officieel deel gingen
nemen aan een congres waarvan het doel
juist is de evangelisatie.

De kinderen des Verbonds.

XXXI.

In den diepten grond gaat het pleit bij
den Kinderdoop dus om de vraag, of schuld
en genade afhangen van onze wilskracht, dan
wel van de beschikking God over ons. Het
is de aloude strijd, die reeds van de dagen
van Augustinus en Pelagius af in de Chris-
telijke Kerk gestreden is geworden en
waarbij Augustinus juist als hoofdargument
tegen Pelagius zich steeds op den Kinderdoop
heeft beroepen. Indien we tegenover God
den Heere alleen schuldig staan door
onze dadelijke zonden, d.w.z. door de zonden
die wij willens hebben begaan, dan zijn
onze kleine kinderen onnoozel en onschuldig,
want zulke zonden hebben ze niet
begaan; en het zou dan metterdaad een dwaas-
heid wezen hun den doop te bedienen, die
immers de afwasching der zonden ons verze-
gelt. Want waar geen zonde is, kan ook van
geen afwasching der zonde sprake zijn. En
evenzoo, wanneer het ontvangen van de
genade van Christus afhankelijk is
van onze wilskracht, dat wil zeggen van ons
dadelijk geloof en onze dadelijke bekeering,
dan kunnen onze kinderen al evenmin aan
de genade deel hebben, want ze kunnen
nog niet gelooven en zich bekeeren, en
het teken en zegel van de genade van
Christus zou hun dan niet mogen geschon-
ken worden.

Nu behoort op het vraagstuk van de
erfzonde thans niet dieper te worden
ingegaan, omdat de tegenwoordige Baptisten
het feit der erfzonde niet ontkennen,
en ook in onze eigen kringen,
wanneer er over den Kinderdoop ge-
streden wordt, die strijd niet loopt over
het 'in zonde ontvangen en geboren'
onzer kinderen, maar wel over de vraag,
in hoeverre zij deel kunnen hebben aan de
genade van Christus. Vandaar dat we in
ons vorig artikel er op wezen, hoe de
Christelijke Kerk — niet alleen de Gerefor-
meerde Kerk doet dit, maar evenzeer de
Roomse Kerk in haar Catechismus —
tot handhaving van het goed recht van
den Kinderdoop zich steeds beroepen heeft
op hetgeen de Apostel Paulus in Romei-

nen V ons leert aangaande de toerekening
van Adams schuld aan de gerechtigheid
van Christus. Wat de toerekening van
Adams schuld betreft, gaat de Apostel
uit van feit, dat de dood, die de bezoldi-
ging der zonde is, van Adam af over alle
menschen zonder onderscheid, kleinen
en grooten, geheerscht heeft. Dat kan
niet een straf wezen voor hun eigen
zonden, want de dood heeft ook ge-
heerscht, zegt de Apostel, over hen, die niet
gezonddig hebben in de gelijkheid der
overtreding van Adam. Daarom wijst de
Apostel er op, dat de oorzaak van dit
heerschen van den dood over al Adams na-
komelingen, dus ook over de kleine kin-
deren, daarin ligt, dat door de eene onge-
hoorzaamheid van Adam alle menschen
tot zondaars zijn gesteld geworden en de
schuld over hen gekomen is tot verdoe-
menis. Wanneer de Apostel nu terstond
daarop volgen laat, dat evenzoo als de
schuld van Adams ongehoorzaamheid aan
alle menschen is toegerekend tot verdoe-
menis, zoo ook door de gehoorzaamheid
van Christus velen tot rechtvaardigen ge-
steld zijn geworden en de genade over
allen komt tot rechtvaardigmaking des
levens, dan blijkt daaruit, dat ook deze
rechtvaardigmaking niet afhangt van onze
wilsdaad, maar van de beschikking Gods
over ons, en volgt uit den parallel, dien
Paulus hier tusschen Adam en Christus
trekt, dat deze genade evenzeer als de
schuld van Adam ook aan onze kinderen
geschonken wordt. Dat is het wat ons Doops-
formulier daarom als den eersten grond
voor den Kinderdoop aangeeft, dat 'gelijk
onze kinderen zonder hun weten der ver-
doemenis in Adam deelachtig worden,
ze alzo ook in Christus tot genade wor-
den aangenomen'. Er is hier dus geen
sprake van een 'aanbieden' van de
genade van Christus aan onze kinderen,
gelijk men wel gezegd heeft, op voor-
waarde, dat zij later tot geloof en be-
keering komen. Evenals de schuld van
Adam onze kinderen niet aangeboden,
maar toegerekend wordt, zoo wordt ook
de gerechtigheid van Christus hun niet
'aangeboden', maar geschonken. Zelfs
zegt ons Doopsformulier niet, dat de grond
van den doop is, dat ook kinderen in ge-
nade kunnen aangenomen worden, maar
dat zij in genade aangenomen zijn. Iets
wat onze Geloofsbelijdenis nog nader aan-
duidt door te zeggen, dat Christus zijn
bloed voor onze kinderen vergoten heeft
niet minder dan voor de volwassenden.

Waar nu deze genade bestaat, die aan
onze kinderen geschonken wordt, is een
vraag, die we later zullen bespreken. Thans
hebben we na te gaan, welke gronden onze
Gereformeerde Kerk nog verder voor den
Kinderdoop heeft aangegeven. En dan zij in
de tweede plaats gewezen op het verbond,
dat God de Heere niet alleen met ons,
maar ook met onze kinderen heeft opge-
richt. Zoals ook ons Doopsformulier in de
tweede plaats ons wijst op de belofte Gods
aan Abraham den vader der geloovigen
gedaan, dat Hij onze God en de God
van ons zaad zal wezen.

Om de beteekenis dezer belofte beter
te verstaan, dient ook hier te worden
uitgegaan van de tegenstelling tusschen
Adam en Christus, of wil men tusschen
het verbond der werken en het verbond
der genade.

Op de vraag, hoe het komt, dat de
schuld van Adams zonde aan onze kinderen
wordt toegerekend, heeft onze Gerefor-
meerde Kerk steeds antwoord door te
verwijzen naar het verbond, dat God de
Heere met Adam in het Paradijs had op-
gericht en dat niet alleen Adam, maar ook
zijn kinderen gold. Wel wordt in het Pa-
radyshverhaal zelf van dit verbond niet
zooveel woorden gesproken, en wordt nog
veel minder gezegd, dat dit verbond ook de
kinderen omvatte, die uit Adam zouden ge-
boren worden, maar hetgeen de Apostel
Paulus in Romeinen V leert, stelt de zaak
zelf buiten twijfel. Immers wanneer de
Apostel Adam en Christus hier tegenover
elkaar stelt als degenen, wier daad be-
slist heeft over het lot der geheele mensch-
heid, dan kan dit alleen, omdat beiden
niet gewone menschen waren, niet indivi-
duen, maar een gansch bijzondere positie
innamen, omdat zij door God waren gesteld
tot hoofd der menscheid. Adam is het
eerste hoofd der menscheid, en het verbond
dat God de Heere met hem sluit, geldt daar-
om niet alleen voor hem als persoon, maar
ook voor zijn zaad. Ware Adam in dit
verbond staande gebleven, dan zou niet
alleen hijzelf, maar ook zijn nakomelingschap
door dit verbond zalig zijn geworden. Maar
nu Adam dit verbond overtrede en verbro-
ken heeft, komt de schuld daarom over alle
kinderen, die uit hem geboren zullen
worden, tot verdoemenis. Dat onze kin-
deren tot zondaars zijn gesteld geworden
is dus aan dit verbond der werken te wijten.

En evenzoo is het nu ook met het verbond
der genade, dat God de Heere uit louter
barmhertigheid in Christus als tweeden Adam,
of wil men als tweede hoofd der mensch-
heid, met ons heeft opgericht. Zeker is er
verschil, in zoverre we naar den vleesche
uit Adam afstammen en als zijn nakome-
lingen de schuld van Adams zonde dragen,
terwijl van zulk een afstamming naar den
vleesche uit Christus, het tweede hoofd
der menscheid, natuurlijk geen sprake
kan zijn. Maar dit neemt niet weg, dat
God de Heere ook in dit genadeverbond
toch de ordinantie handhaaft van het 'gij
en uw zaad'.

Reeds in de Paradijsbelofte, we hebben
hier vroeger al op gewezen, lag dit op-
gesloten, want als God de Heere tot de
slang zegt: Ik zal vijandschap zetten tus-
schen u en deze vrouw en tuschen uw
zaad en haar zaad, dan verklaart God de
Heere door deze belofte, dat Hij niet alleen
de vrouw, die door Satan verleid is ge-
worden, redden zal, maar ook het zaad

dat uit
wordt
dat is
Van
historie
er een
belofte
vergiest
haar en
verkeg
winnen
vankelijk
de kin-
daarom
als n
wereld
geslacht
geboren
Gods t
God de
oprucht,
verbond
u' (Gen
hier doe
daad v
keren
sullen
Cham,
noemd,
vloek g
Cham z
wordt g
de Heer
de Verh
barmhar
En dien
alleen,
geboren
gezegd
Sem w
vervuld
toen de
zeggen di
ken, dee
heid is t
Israel tot
In dat
belofte,
schonke
tusschen
uw zaad
een eeuw
God en u
nieuw lie
is dus nu
Abraham
werd mei
de bezitt
tot de be
bestrijden
maar het
duidelijke
Gods, die
den had.
deze bel
sluiten zic
heen ge
Heere tot
bond op
dan in d
tot Abrah
oprichten
tusschen
die hiera
zijn tot e
is niet an
zegd: Ge
van Sem.
God van
zoo zou G
en zijn za
waren gel

I. G. J.
KAMPEN, W
toen en d
loofbelijden
J. H. Kok.
De Nieuw
stichtelijke
na het doen
— 's-Grave
Ook in d
hiergenoemd
Het eerste
doch de op
een vierden
en hartelijk
geschenk b
goede dienst
Ook over
bandje en
— 174 bladz
noordeel, wat
stijg zijn.
Met dit be
SERVATY iets
Iets in der
gaf met zijn
Een tiental
Kerk schreef
Het zijne
LEEUWARDEN
was toevroet
Dr. G. F. I
Jon. Vissers
Gruis, Dr.
Rijts en Dr.
De nieuw
dit tiental o
ontleend aan
Doopsformul
terug op he
dat zich aan
mee dat van
maken heeft
twee groepen
de hoofden
bij de belijden
Terecht kan
boek van ee
doen van opt
In de eere
wordt in 3
daar toe wel
dring tot, de
en het doel v
In de twee
tijden wordt
in 3 mediat
teksten, gewo